

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..."

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑΣ!...

("Ένα πολύ ροζο έρωτικό μάθημα της «μειραϊκής» Μάρλεν Ντήτριχ που δημοσιεύθηκε εσχάτως στο μεγάλο αμερικανικό περιοδικό «Κλάσσις Μόδι».)

Ο «άστερος» του κινηματογράφου συνηθίζουν να δίνουν έρωτικά μαθήματα από την οθόνη. Αυτό δά το ξέρει όλος ο κόσμος. Μά κανείς, υποθέτω, μέχρι σήμερα δεν κατέφυγε στον Τόπο, στη δημοσιότητα, για να εξυμνήσει τους φίλους του και τους θαυμαστές του. Έγω λοιπόν πρώτη θα κάνω την άρχη; «Έτσι πρέπει, έτσι είναι το σωστό!» μου λέει κάθε τόσο ο καλός μου φίλος, ο μεγάλος σκηνοθέτης Ροβίμπερ Μαουλιάν. Μά έχει άραγε δικη; Ποιός ξέρει... Οι φίλοι μου νομίζουν ότι ξέρω όλα τα μυστικά του έρωτος κι' ότι είνε κρίμα να τ'α κρατάω μονάχα για τον εαυτό μου. Τά ξέρω όμως όλα, για να σας δώσω ένα πλήρες, λεπτομερές και... πολύτιμο έρωτικό μάθημα; Αυτό πελά θα μου το πείτε έσείς, αφού πρώτα δοκιμάσετε να εφαρμόσετε τις ομθυβουλές. Και τώρα, για να είμαστε εξηγημένοι, αυτό το μάθημα είνε το πρώτο και το τελευταίο! Δεν είνε έτσι;

Τι ιδέα έχετε, φίλοι μου, για τον κεραυνο; Δεν είνε μία μάστιγ της φύσεως; Δεν φέρνει πάντα τρομακτικές καταστροφές; Δεν σκορπίζει το θάνατο; «Ε, λοιπόν, τά ίδια πράγματα έρωσ καταλήγει γρήγορα σ' ένα μεγάλο πάθος και, όπως ξέρετε, τά μεγάλα πάθη μοιάζουν με τίς καταστρεπτικές μάστιγες της φύσεως. Αποφεύγετε τους κεραυνοβόλους έρωτες, αν μπορείτε! Αυτή είνε η μόνη συμβουλή που έγω να σας δώσω. Μά τίς περισσότερες φορές, ο έρωτες αυτοί ξεσπούν ξαφνικά σάν τους κεραυνούς. Γι' αυτό δεν μπορεί κανείς να τους προλάβη...

Μά τίς περισσότερες φορές, ο έρωσ αρχίζει σιγά-σιγά κι' είνε τοι μπορεί κανείς να δη καθαρά ποιά δρόμο παίρνει. Ο έρωσ λοιπόν ποιά αρχίζει μ' έναν τέτοιο τρόπο, ακολουθεί έναν από τους έξι ή τρεις δρόμους: ή το δρόμο του πνεύματος, χάρις στην ψυχολογική συμπάθεια ή το δρόμο της καρδιάς, προκαλώντας αίσθησια στοργής και λατρείας ή τέλος το δρόμο τών αισθήσεων, χάρις σε σωματικά θέληγτρα: στη δύναμη ή στην ωμορφιά.

Όταν τώρα έξερι κανείς αυτούς τους τρεις δρόμους, μπορεί να παίζη το ρόλο κατακτητού και καρδιοκλέφτη; Μπορεί δηλαδή να προκαλέση τη γένεση του έρωτος;

«Η απάντησ μου σ' αυτό το ζήτημα είνε κατηγορηματική. Υπάρχει μία τέχνη, χάρις στην οποία μπορεί κανείς ν' αποκαλέση την συμπάθεια, τη στοργή, την αγάπη, τον έρωτα, τη λατρεία. Η τέχνη αυτή μοιάζει με μία αθώα κατασκοπεία! Με άλλα λόγια, το πρώτο μεγάλο θέμα σ' αυτό το ζήτημα είνε ή γνώσις της έσωτερικής ζωής του προσώπου που μάς ενδιαφέρει. Με ποιά τρόπο γίνεται τώρα αυτή ή κατασκοπεία; Μ' είναν πολύ απλό και πολύ εύκολο: με τίς συνομιλίες!

Δεν πρέπει ποτέ να κυττάξετε σ' το πρόσωπο εκείνου ή εκείνην που σας ενδιαφέρει. Για να γνωρίσουμε την έσωτερική ζωή του, τον έσωτερικό του κόσμο, πρέπει να τον άκούμε πολλή ώρα, δίχως διακοπές. Πρέπει να του άπαντάνε με μονοσύλλαβα και μ' ένα ύφος σοβαρό, σάν να θέλουμε να δεξούμε ότι προσέχουμε κι' ότι καταλαβαίνουμε αυτά που μάς λέει. Μά έμεις κάνουμε κάτι άλλο, όση ώρα άκούμε τά λόγια του: προσπαθούμε ν' ανακαλύψουμε την ψυχική κατάστασή του, τά αληθινά αισθηματά του, τον τρόπο με τον όποιο θλέπει τά πρόσωπα και τά πράγματα. Αν μάλιστα παρουσιάζεται ή ανάγκη, έμεις πρέπει να δίνουμε τίς άφορμές, τά θέματα της συζητήσεως. Θέλετε να σας φέρω ένα παράδειγμα; Μπορούμε ν' άρχίσουμε αυτή την τόσο αθώα και τόσο διαφωτιστική κατασκοπεία μας, κάνοντας ένα πρόσωπο—έκείνο που μάς ενδιαφέρει—να μάς πη τί σκέπτεται για τό τάδε κινηματογραφικό ή θεατρικό έργο ή για τό θέντα

μυθιστόρημα. Πρέπει δέ να προσποιηθούμε, ότι δεν θυμάμε καλά την ύπόθεσή του, τά πρόσωπά του, τίς ιδέες του... Ένενηντα φορές στις έκατό, το πρόσωπο που έμεις υποβάλλουμε σ' αυτή τη δοκιμασία έκφέρει διάφορες κρίσεις για την ήθική τών προσώπων του φιλμ, του θεατρικού έργου ή του μυθιστορήματος. Αυτός ο τρόπος είνε ο πιο άποτελεσματικός για να ελύσουμε τη γλώσσα ενός προσώπου. Από τά λόγια του δέ μάς είνε πάρα πολύ εύκολο να δούμε καθαρά μία πλευρά του χαρακτηρισμού του κι' αυτό πρέπει να ξέρετε ότι είνε ένα πολύτιμο στοιχείο. Κι' όταν τώρα συγκεντρώσουμε άρκετά τέτοια στοιχεία κι' είμαστε συνεπώς βέβαιοι ότι ξέρουμε πειά την έσωτερική ζωή και τον χαρακτήρα του προσώπου που μάς ενδιαφέρει, τότε κάνουμε το δεύτερο μεγάλο θέμα πρós τον έρωτα.

«Αν λοιπόν το πρόσωπο αυτό είνε ένα «ταπειραμένο» έγκυφαλικό, δεν μπορούμε να πετύχουμε τίποτ' άλλο, παρά τόν έγκυφαλικό έρωτα. Με ποιά τρόπο; Με τίς ιδέες μας, τίς έπισημηματικές, τίς καλλιτεχνικές, τίς πολιτικές. Αν αντίθετος το πρόσωπο αυτό έχει αισθηματικό χαρακτήρα, πρέπει να κερδίσουμε την συμπάθειά του. Μά το κέρδιμα αυτό της συμπάθειας που μάς είνε απαραίτητο για τη γένεση του έρωτος δεν είνε ούτε εύκολο, ούτε γρήγορο. Χρειάζεται ύπομονη, προσοχή και θέληση. Πρώτα απ' όλα πρέπει ν' άρχίσουμε να συζητάμε σ' το περιβάλλον του, να προσπαθούμε να το συναντάνε πολλές φορές, για να συνηθισθώ σιγά-σιγά στην παρουσία μας. Φυσικά, μέχρι της τελευταίας στιγμής πρέπει να κρούουμε με κάθε τρόπο τόν σκοπό μας. «Αν προδοθώμε γρήγορα, ή ύπόθεσις αυτή χάνεται για πάντα: Προσέχετε λοιπόν: να δείχνετε ευγένεια, άλλ' όχι διαχύσεις, σοβαρότητα και συγγένεια ιδεών και ψυχικών καταστάσεων «έκ συμπάθειας».

Τότε μόνο πρέπει ν' άποκαλύπτουμε το σκοπό μας, όταν είμαστε βέβαιοι, ότι σ' τον έσωτερικό κόσμο του προσώπου που μάς ενδιαφέρει, κάνουμε να γεννηθώ ένα αίσθημα που πλησιάζει πολύ τόν έρωτα.

Η γυναίκα νοιώθει εύκολα αυτή τη συμπάθεια, όταν θέλει ότι περιβάλλεται διαρκώς από ένα σωρό λεπτές και ύποχρηματικές φροντίδες και περιποιήσεις. Μά, όπως είπαμε, χρειάζεται πολύ μεγάλη προσοχή, γιατί ή πρόωρος άποκαλύψις του σκοπού, καταστρέφει άμέσως κάθε στοργή, κάθε συμπάθεια.

Ο άνδρας ωστόσο είνε πιο δύσπιστος, πιο ύπολογιστικός. Αναρωτιέται διαρκώς: «Τι συμβαίνει εδώ πέρα; Γιατί αυτή ή συμπάθεια; Ποιά θέλει να καταλήξη;» Κι' αν μπορεί να πιστη από κάτω, από μία ύποψις, από έναν άστοχο λόγο, άρχίζει άμέσως να άποκρούη, να έπιτιθέται, να καταστρέφη όλο το δίχτυ της στοργής, της συμπάθειας που είνε ύφανθη με τόση ύπομονη και τόσους κότους.

Και τώρα θα σας άποκαλύψω ένα μεγάλο μυστικό. Σ' αυτές τίς πολιορκίες μας, έχουμε έναν πολύ μεγάλο βοηθό: το ύποσυνειδητό!

Το ύποσυνειδητό έργάζεται για λογαριασμό μας κατά τη διάρκεια του ύπνου κι' υπολογισμένως μάς προσφέρει τεράστιες και άνεκίμητες υπηρεσίες. «Αν κάναμε μία γυναίκα να μάς χαμογέλαση, αν κερδίσουμε τη συμπάθειά της, κατά την διάρκεια ενός χορού, αν τη συγκινήσουμε με δύο πετυχημένα λόγια μας, να είμαστε βέβαιοι ότι το ύποσυνειδητό θα μάς εξυμνήσει με τόν καλύτερο τρόπο.

Τι είνε τώρα το ύποσυνειδητό; Μά τι άλλο, αν όχι ή ζωή της ψυχής μας. Την ώρα του ύπνου το ύποσυνειδητό έργάζεται πάντα και γι' αυτό το πρωί όταν ξυπνήσουμε, θλέπουμε με κατάπληξη ότι έχουμε πάρει άποφάσεις και έχουμε σχηματίσει γνώμες για πράγματα που (Η συνέχεια εις την σελ.319)

Μάρλεν Ντήτριχ

Ο ΑΡΝΑΟΥΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 280)

Νοικοκυρά και άπλωγέρα. Φτωχός που θα περνούσε, πεινασμένος δεν θα έφευγε από το νοικοκυριό της και κακομοίρης δεν θα έφευγε διαχμένος κι' άδειανός...

Τα ήξερε αυτά όλα ο Τσούκας, γιατί διπλά και τριδιπλά έπαυσε άλλοτε τὰ μπαχτσία από τη νοικοκυρά, για κάθε του κουβάλημα, για κάθε του χουσιμέτι.

Μά ήρθαν έπειτα χρόνια φτωχά, χρόνια κακά, χρόνια δυστυχισμένα. Ξέπεσε κ' η Λέγκω, από τότε που πέθανε ο νοικοκύρης της, κάτω μακριά, στην 'Ελευθέρη 'Ελλάδα... Και τὸ χέρι πάντα άπλωτό και η καρδιά πάντα μεγάλη...

Τὰ ήξερε αυτά ο Τσούκας. Και στὰ πλούτη και στὴ φτώχεια και στὴ δόξα και στὴ καταδρομή και στὴν άνεχεια και στὸ μπικρέτι, ποτέ δεν θυγήκε με άδειανὸ στομάχι και μ' άδειανὴ τὴν τοσίη από τὸ σπίτι της.

—Κατάλυμα λοιπόν, στὴ Τζάτζα-Λέγκω, για τὸν κύρ άστύνιομο», διάταξεν ὁ μουχτάρης τοῦ χωριοῦ.

—'Όπου θέλεις, καπιτάνιε!

Μά τί νὰ τοὺς κάνει ὁ Τσούκας—Πλάτατ—Πλιατσας, τοὺς άλλους χωριανούς, ποὺ ήσανε φτωχοὶ και κακομοιρισμένοι; Πήγε λοιπὸν στὴ Λέγκω.

—Του, κιάτ, Τζάτζα! (Καλημέρα, κυρά).

—Καλῶς ήρθες, «Μπέη μου»!

Καὶ κάθησε ὁ Μπέης, χωρίς και νὰ τοῦ ποῦνε, άπάνω στὸ ντι-θανί, με τὰ στρωσίδια τὰ καλά, ποὺ χρόνια τὸ έκύτταζε και δεν μπορούσε νὰ τὸ πλησιάση. 'Εβγαλε τὰ παπούτσια του, έχάιδεψε τὰ πόδια του, τὰ γονάτια του, τὰ μουστάκια του κι' άσπρη μιὰ φωνὴ άνακουφιστικὴ, σάν νύφθασε στὸ τέρμα τῶν άνειρών του και τῶν κρυφῶν επιδιώξεών του, ποὺ τόσα χρόνια τώρα τὸ νειρεότανε.

—'Α, ὀρὲ πρᾶ-πρᾶ, τζάτζα! (θεία).

—Μιά στιγμούλα, Μπέη μου, νὰ σοῦ τοιμάσω κάτι τι...

—Δὲν πειράζει, Τζάτζα-Λέγκω, ἄς εἶμ' και πεινασμένος. 'Απὸ τὰ γθές δεν έσασα, μά δεν πειράζει, μὴ χαλιόσαι!...

Μά τί νὰ τοῦ κάνει ἡ σταγιά, ποὺ τίποτε δεν εἶχε;

Τὸ κέλλαρι της, προγθές τὸ άδειασε κι' εφοσύγγισε τὸ άλευροσέντοκό της, ένα άρβανιτικό στρατιωτικὸ άπόσπασμα ποὺ πέρασε. Λί-γο άλεύρι, μοναχά τῆς έμενε, μέσα σὲ μιὰ σακκούλα.

Νά φτιάση. Τί νὰ φτιάση; Μιά πηττα!

Λάχανα έχουν τὰ χωράφια έξω, δόξα σοι ὁ Θεός! Πηττολάχανα, άγριολάχανα, νὰ φτιάσης δέκα πηττες. Τ' άλεύρι, θά φθάση κι' αὐτό. Δοξασμένο τ' ενομάς του!...

'Εμάζεψε λοιπὸν τσουκνίδες, θλιττα, λάπατα, καυκαληδες, κι' άρχισε νὰ τὰ κόβη, φρεσκοπλυμένα, έτοιμα, μ' ένα πλατὸ μαχαίρι.

—Γράτς, Καὶ γράτς, γράτς!

'Ο «Μπέης» έβλεπε ὅλη τὴν πρόπαρασκευή. Κατάλαβε ὅτι τοιμοζόταν λαχανόπηττα. 'Αλλά ἔνα ροῦ με λίζι, τι ήθελε εκεί κοντά; Μὲ λάδι πηττα, πάλι ποτέ, για τὸν κύρ άστύνιομο; Θέλησε νὰ τῆς τὸ πῆ, μά πάλι θασαγότανε. 'Η παρατήρησι εφθανεν ζωὸς τὰ γελιη του, μά τὴν κατάνησε και πάλι. 'Ο παλιός ὁ δούλος δεν άφινε τὸν σημερινὸ άφέντη, τὸν άστύνιομο, νὰ έκδηλωθῆ...

Μά σάν Τουρκαρβανίτης ποιηρός, άποφάσισε νὰ τῆς τὸ πῆ, με τρόπο:

—Χάι, ὀρὲ Τζάτζα, πρᾶ, έχετε τώρα καμιά Σαρακοστή, εσεῖς οἱ Χριστιανοί;

—'Όχι, Μπέη μου, νὰ σέ χωρᾶ. 'Ακόμα δεν ήρθαν ἡ 'Αποκρῆς μας! 'Εφέτος πέφτουμε άργά...

Τὸ τέγνασμα δεν έπιασε.

'Η γρηὴ έξακολουθοῦσε νὰ κόβη άφθονα τ' άγριολάχανα, με τὸ πλατὸ μαγαίρι:

—Γράτς, γράτς, γράτς! γρούτς!

Τὸ ροῦ έρχόταν πὸ κοντὰ στὸ ταψί. 'Αλλά ὁ Τσούκας—Πλάτατ—Πλιατσας, δεν τὰ χάνει:

Τί άρναούτης και τί άστύνιομος και τί «μπέης» και τί «καπετάνιος» ήτανε;

—'Α, ὀρὲ πλιάκα, εἶσαι φτωχιά, ὀρέ!... Μὴν θάνης λάχανα πολλὰ και σὲ λυποῦμαι, πρᾶ!... Στάσου, πιά, ὀρέ!

—Μά τί νὰ θάλω, καπετάνιε μου;

—Μὴ θάνης λάχανα πολλὰ, ὀρέ, και σὲ λυποῦμαι, εἶπα, φουκαριάρα...

—Καὶ πῶς θά γίνῃ ἡ πηττα, Μπέη μου; Τί νὰ θάλω;

—Βούτυρο, θάλε, μπόλικο, ὀρέ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΠΩΣ ΚΑΤΑΚΤΩΝΤΑΙ Η ΚΑΡΔΙΕΣ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 313)

μᾶς άπαυκολούσαν ποῖν κοιμηθουμε.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, πολλὰς φορὰς, έπνῆνε τὸ πρωί, εμεῖς ἡ γυναῖκες, με μιὰ σκέψι που κυριαρχεῖ στὸ κεφάλι μας:

—'Μοδ' άρσενε αὐτὸς ὁ θῆθρωπος...» λῆμε, δίχως νὰ ξέρουμε γιατί. 'Εχει τὰ πῖνα αισθηματα, τίς θῆμες ιδέες, τὰ θῆνα γούστα ποὺ έγω κι' ένῶ...»

Κι' έπειτα, ένα άλλο πρωί τέλος, λῆμε κατάπληκτες:

—'Πᾶς δεν τὸ εἶχα προσέξει μέχρι σήμερα... Περιεργο!...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΩΝ

Στὸ τελευταίον (τοῦ μηνός Δεκεμβρίου 1934) δελτίον τοῦ Διεθνούς Γεωργικοῦ 'Ινστιτούτου, δημοσιεύθησαν ἡ ακόλουθες πληροφορίες για τὴν παγκόσμιο (πλὴν τῆς Κίνας, Τουρκίας, Περσίας και 'Ιράκ) παραγωγή δημητριακῶν κατά τὰ έτη 1934, 1933 και 1932. 'Ιδοῦ αὐτές:

Α'. ΣΙΤΟΣ

(Έκατομ. μετρικῶν στατήρων)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	411	476	406
Βόρ. 'Αμερικὴ	213	221	326
Νότ. 'Αμερικὴ	85	94	77
'Ασία	115	114	107
'Αφρικὴ	38	33	38
'Ωκεανία	39	50	61
Σύνολον	901	988	1015
Ρωσία	;	277	202
Γενικὸν σύνολον	;	1265	1217

ΣΙ ΚΑΛΙΣ

(Έκ. μετρ. στατηρ.)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	217	255	237
Βόρ. 'Αμερικὴ	5	6	12
Νότ. 'Αμερικὴ	5	2,6	3,4
Σύνολον	227	264	252
Ρωσία	;	242	220
Γενικὸν σύνολον	;	506	472

ΚΡΙΘΗ

(Έκ. μετρ. στατ.)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	155	169	169
Βόρ. 'Αμερικὴ	40	48	84
'Ασία	27	23	24
'Αφρικὴ	56	55	56
Νότ. 'Αμερικὴ			
και 'Ωκεανία	14	12	12
Σύνολον	292	307	345
Ρωσία	;	78	50
Γενικὸν σύνολον	;	385	395

ΒΡΩΜΗ

(Έκ. μετρ. στατηρ.)

	1934	1933	1932
Εὐρώπη	238	281	269
Βόρ. 'Αμερικὴ	127	154	241
'Ασία και 'Αφρικὴ	6	5	5
Νότ. 'Αμερικὴ			
και 'Ωκεανία	16	13	15
Σύνολον	387	453	530
Ρωσία	;	154	112
Γενικὸν σύνολον	;	607	642

Μά αὐτὸν τὸν θῆθρωπο τὸν άγαπᾶ!...

Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ παιγνίδι τοῦ έρωτος, ἡ γυναῖκα πρέπει πάντα νὰ προσέχη: πολλὰς φορὰς νομίζει ὅτι έχει κερδίσει μιὰ ψυχή κι' ὥστόσο στὴν πραγματικότητα δεν έχει κανένας τίποτ' άλλο, παρά νὰ έμπνηση ένα ένστικτο.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶχα νὰ σᾶς πῶ για τὸν έρωτα. Τὸ μάθημά μου, καθώς θλέπετε, εἶνε άπλό, μά σᾶς έγγυόμαι ὅτι εἶνε άποτελεσμα τῆς πείρας μου, τῆς έρωτικῆς πείρας μου, ἡ ὅποια μοῦ εχει δώσει μέχρι σήμερα «πολλές, πάρα πολλές πολύτιμες συμβουλές!»

ΜΑΡΛΕΝ ΝΗΤΗΡΙΧ